

Patricia Schröder

Princesė Gvendolina

Karališkasis pasirodymas

Iliustravo *Edda Skibbe*

Iš vokiečių kalbos vertė *Danutė Povilavičiūtė*

VILNIUS 2012

UDK 821.112.2-93
Sc66

ISBN 978-9955-16-404-3

© 2007 cbj Verlag, München
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Danutė Povilavičiūtė, 2012
© „Gimtasis žodis“, 2012

Gvendolina

gyvena Gliuksšteino pilyje su savo tėvu karaliumi Gustavu, dvyliktuoju ar tryliktuoju Gliuksšteino valdovu, ir jo seserimi Gundula.

Gvendolinai devyneri metai, ji vilki nuostabias sukneles (apie tokias svajoja visos mergaitės, bet pačios vilkėti nepakęstu), turi asmeninį mokytoją ir privalo į savo tėvą ir tetą kreiptis „jūs“ ir pati elgtis nepriekaištingai. Gyvenimas pilyje princesei atrodo be galo nuobodus, todėl kartais ji pamiršta, kad turi gerai elgtis, ir iškrečia ką nors visai nederama.

Karalius Gustavas

yra visos Gundulūzijos valdovas. Jis valdo retai ir nenoriai, mieliau dienas stumia ne savo soste, o valgomajame prie gausiai apkrauto stalo arba prieš veidrodį persirengimo kambaryje matuodamasis naujai pasiūtus batus.

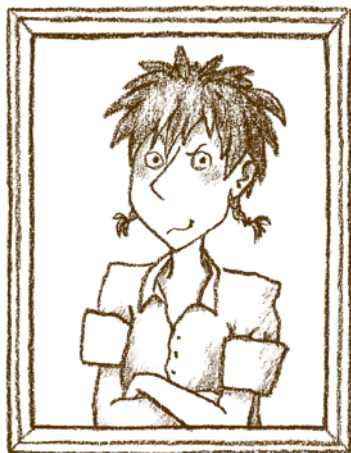
Gustavas myli savo dukterį, savo seserį, savo pilį, savo šalį, bet labiausiai – savo batus.

Gundula

jaučiasi esanti vienintelė Gundulūzijos valdovė. Ji ne-
kentė savo brolienės, tad nelabai mėgsta ir Gvendoli-
nos ir džiaugiasi, kai ši pasielgia nederamai, nes tada
gali jai paskirti žiaurią bausmę.

Kai jai nepasiseka prikibti prie dukterėčios, pade-
da savo broliui karaliauti. Ji griežtai prižiūri, kad pilyje
viskas blizgėtų, kampuose nesidraikytų voratinklių ir
liaudis mokėtų kuo didesnius mokesčius.

Jetė

yra valstiečio duktė. Ji tokio pat amžiaus kaip Gvendolina. Jos plaukai tamsūs, trumpi ir visada pasišiaušę, nosytė rieta, o akys tamsiai rudos. Vilki kelnes ir marškinius iš šiurkščios medžiagos, moka joti ir meistriškai laiptoti po medžius, ir nėra nei karalaitė, nei princesė (tikrai).

Jetė protinga ir vikri, iš jos išeitų labai šaunus berniukas. Be to, ji puikiai geba saugoti paslaptis.

Karališkasis nuobodulys

*K*ai tą rytą Gvendolina prasimerkė, pirmiausia pamatė abu storus didžiuosius savo kojų pirštus, kurie smalsiai dairėsi iš po rožinės satino antklodės. Nagai, vertinant karališkuoju požiūriu, jau buvo užaugę gero-kai per ilgi, be to, baigėsi siaurais juodais lankeliais.

– Ei! – išsigandusi šūktelėjo Gvendolina. – Kas jūs tokie?

– Gvendė, apvali ir nuglaistyta kaip šviežiai iškepta bandelė, guvi gražuolė, gyvenanti gerojo karaliaus Gustavo Gliuksšteino pilyje, Gundulūzijos šalyje, – atsakė dešinysis pirštas ir nuolankiai linktelėjo.

– O aš esu Linas, – atsiliepė kairysis ir taip stipriai pasisukiojo šen bei ten, kad karališkoji Gvendolinos antklodė nuslydo ant grindų. – Linas, linksmas linksmuolis, liliputas, niekada neprarandantis puikios nuotaikos.

– Šis linksmumas tuoj praeis, – tarė Gvendolina. Tai, kaip jie atrodė ir kaip prisistatė, aiškiai bylojo, kad karališkojoje pilyje visiškai nėra ko veikti.

– Ak, kodėl gi? – paklausė Gvendė ir įsižeidusi pažvelgė į Gvendoliną.

– Ir aš norėčiau tai žinoti, – pritarė Linas ir užsigavęs prisiglaudė prie jos.

– Nes jūsų nagai yra mažiausiai trijų tūkstančių mikronų ilgio! – sugriaudėjo Gvendolina ir pasipiktinusi trūktelėjo vieną koją, o paskui kitą. – Ir nėra ko čia gulinėti. Tai nedera dviem karališkiesiems pirštams karališkojoje pilyje.

– O dabar tu užverk savo akiplėšišką burną, – tarė Gvendė. – Čia tu tik princesė.

– Būtent! – patvirtino Gvendolina. Ji stryktelėjo iš lovos ir nuskuodė prie lango. Iš ten šoko ant antklodės ir nusliuogė į kitą kambario galą. – Opliaaa!..

Tą akimirką atsivėrė durys ir tarpduryje pasirodė Jos Didenybė princesė Gundula Gliuksštein. Jos veidas buvo raudonas iš įsiūčio, į aukštą kuodą susukti deguto juodumo plaukai tirtėjo, o tamsios akys svaidė žaibus.

– Kuo gi čia užsiimate?

Gvendolina apsidairė.

– Kas?

– Na, jūs, – tarė princesė Gundula spigiu balsu.

– Nesuprantu, ką turi galvoje, tetule, – atsakė Gvendolina ir atsistojo. – Šalia savęs matau tik antklodę.

– Turiu galvoje, kad šitaip reikia kreiptis į karališkąją tetą ir į jus, – bandė savo dukterėčiai įkrėsti proto Gundula. – Kiek kartų turiu jums kartoti?

Gvendolina šelmiškai pažvelgė į ją.

– Gal kol pasiseks? – atšovė ir nuleido akis į apvaliąją gudruolę Gvendę, kuri nekantriai kraipėsi į šalis. – Ar tu tuo tiki? – tyliai pašnibždėjo jai Gvendolina.

Gvendė dar guviau sukrutėjo, bet nieko neatsakė. Regis, ji geriau išmanė, kaip elgtis su prastai nusiteikusia teta, teikiančia tiek daug reikšmės karališkiesiems formalumams.

Tačiau princesė Gundula stebėtinai energingai užsi puolė dukterėčią dėl jos nepaklusnumo.

– Ką sau manote, pasiklojusi tokį kilimą? – paklausė ji, smerkiamai nužvelgusi antklodę ant grindų.

– Tiesiog ji per slidi, – tarė Gvendolina. – Naktimis beveik negaliu užmerkti akių, nes turiu ją nuolat laikyti. Galiausiai vis tiek ji nukrinta, vos pajudinu kojos pirštus, kaip nutiko ir šį rytą. Kai tik neatsargiai krustelėjau, ji išsyk nuslydo ant grindų ir nučiuožė iki pat kampo. Kuo rimčiausiai sakau jums, karališkoji teta, jei nebūčiau laiku iššokusi iš lovos ir jos sulaikiusi, būtų slydusi pasieniu ir šmukšt! – išsliugusi pro langą ir nusileidusi į karališkojo sodo tvenkinį.

Princesė Gundula primerkė vieną akį. Tai nežadėjo nieko gera, nes ji taip darydavo visada prieš pradėdama

griaudėti ir versti ant Gvendolinos galvos visokiausias bausmes. Tačiau ši kartą aplinkybės susidėjo kiek kitaip.

– Tuo pat užtieskite antklodę atgal ant lovos, – pro sukąstus dantis iškošė Gundula. – Ir nedelsdama nusi-
leiskite į valgomąjį pusryčių.

– Prašom! – atsakė Gvendolina, kai teta, aukštai iškė-
lusi galvą, išėjo pro duris. – Su didžiausiu malonumu.

Iš visų jėgų švystelėjo antklodę ant lovos ir kraštą užkišo už priegalvio, kad vėl nenuslystų. Tada įlindo į savo milžinišką drabužių spintą ir iš ten ištraukė porą baltų kašmyro vilnos puskojinių. Ji nuspyrė karališkas šinšilos šlepetes ir užsitempė puskojines ant basų ko-
jyčių.

– Pasišnabždėsite tamsoje, gerai? – linksmi tarė ir stuktelėjo Gvendei ir Linui per pakaušį rodomuoju pirštu.

Tada Gvendolina vėl pašoko, iki blizgesio nušveistu parketu nučiuožė į koridorių ir storu raudonu kilimu nuklotais laiptais nustriksėjo į vestibulį apačioje.

Šalia dvivėrių durų, vedančių į valgomąjį, stovėjo sargybinis Gironimas. Jis stypsojo iškėlęs smakrą, pušiau prisimerkęs, rankas prispaudęs prie šonų. Atrodė tarsi iškaltas iš akmens.

– Ir tau labutis! – šnipštelėjo Gvendolina jam į ausį ir švelniai kumštelėjo į pilvą.

Gironimas sumirksėjo ir tyliai sukikeno, tačiau po akimirkos, kai Gvendolina pastūmė duris į didįjį valgomąjį, vėl stovėjo sustingęs, tarsi nieko nebūtų nutikę.

Valgomasis buvo tik šiek tiek mažesnis už didžiausią Gliuksšteino pilies menę. Tačiau Gvendolina mūvėjo tinkamomis puskojinėmis, tad smagiai įsibėgėjusi ir vairuodama rankomis nuo durų pričiuožė iki pat stalo.

Princesė Gundula visada išsigąsdavo, kai dukterėčia parketą paversdavo čiuožykla. O Gvendolina mėgavosi kaskart, kai tetos veide pasirodydavo nuojauta, kad jai niekada nepavyks dukterėčiai įkrestti proto.

– Labas rytas, tėti! – šūktelėjo Gvendolina.

– Gera diena, dukrele, – atsakė karalius Gustavas ir timpltelėjo sau už mažos baltos barzdelės. – Prašom sėstis ir papusryčiauti su mumis.

– Gustavai! – piktai sušuko princesė Gundula. – Juk mergaitė dar netinkamai...

– Nesvarbu, nesvarbu, – nerūpestingai nutraukė ją karalius Gustavas. – Vaikas dar nevalgęs, todėl tegul pirma užkanda, kad nesuliesėtų.

– Gustavai!.. – vėl sušuko princesė Gundula.

Ji aukštai iškėlė ranką, suspaudė kumštį ir jau ketino trinktelėti juo į stalą. Tačiau paskutinę akimirką susitvardė. Gundula skubiai atgniauzė pirštus ir paslėpė ranką tarp suknelės klosčių. Tada suspaudė siauras lūpas, stipriai kostelėjo ir pagaliau įstengė iki šleikštulio saldžiu balsu pratęsti:

– ... mano mielas broli, ar jums neatrodo, kad jūsų dukra vis dar su naktiniu apdaru?

Karalius Gustavas pakėlė vieną antakį.

– Su naktiniu apdaru? – pakartojo jis, dvidante šakute pasmeigė vynuogę ir įsidėjo į burną. – Na, tikriausiai

tas naktinis apdaras labai gražus. Šiaip ar taip, jis manęs netrikdo, – kramtydamas pridūrė.

Gundula giliai įkvėpė, kad ryžtingiau išreikštų savo pasipiktinimą ir primygtinį reikalavimą, bet brolis nebeleido jai prabilti.

– Vis tiek aš neketinu laukti, kol vaikas persirengs, – griežtai pareiškė jis. – Po ketvirčio valandos esu numatęs matuotis naujus batus ir nieku gyvu negaliu vėluoti.

– Gerai, gerai, – nurimusi tarė princesė Gundula. – Tada ramiai pusryčiaukime.

Plačiai išsišiepusi Gvendolina čiupo saliamio riekele, uždėjo ant putlios bandelės ir godžiai atsikando. Teta metė į ją niūrų žvilgsnį, kuris Gvendolinai nepadarė jokio įspūdžio. Kai šalia sėdi tėtis, princesė Gundula jai nebaisi.

Dėl batų matavimo negalėjo būti jokių diskusijų, nes batai karaliui Gustavui buvo svarbiausi pasaulyje. Nepraeidavo nė dienos, kad visos Gundulūzijos valdovas nesulauktų kokio nors naujo įmantraus batų modelio.

– Šiandien batsiuovys iš Sūrinių atveš porą smailianosių aulinukų, pasiūtų iš pačios ploniausios odos, – išdidžiai pareiškė karalius Gustavas. – Vieni jo batai praėjusį mėnesį sukėlė man daug nepatogumų, todėl vakar vakare išsimaudęs liepiau patrumpinti visus dešimt kojų pirštų nagų. Taigi dabar jaučiuosi puikiai ir bateliai man tiks kaip mano paties oda.

– Tikiuosi, – sumurmėjo Gundula.

– Ką sakėte, mieloji? – mestelėjo karalius Gustavas, plonais griežinėliais pjaustydamas agurkėlių.

– O! – šūktelėjo jo sesuo. Elegantišku mostu ji kilstelėjo servetėlę prie burnos ir priglaudė prie vienos, paskui kitos lūpų kertelės. – Aš tik išreiškiau savo džiaugsmą.

– Bet iš tiesų nesidžiaugi, – leptelėjo Gvendolina ir, susigrūdusi likusią bandelę su saliamiu į burną, provokuojamai pažvelgė į tetą.

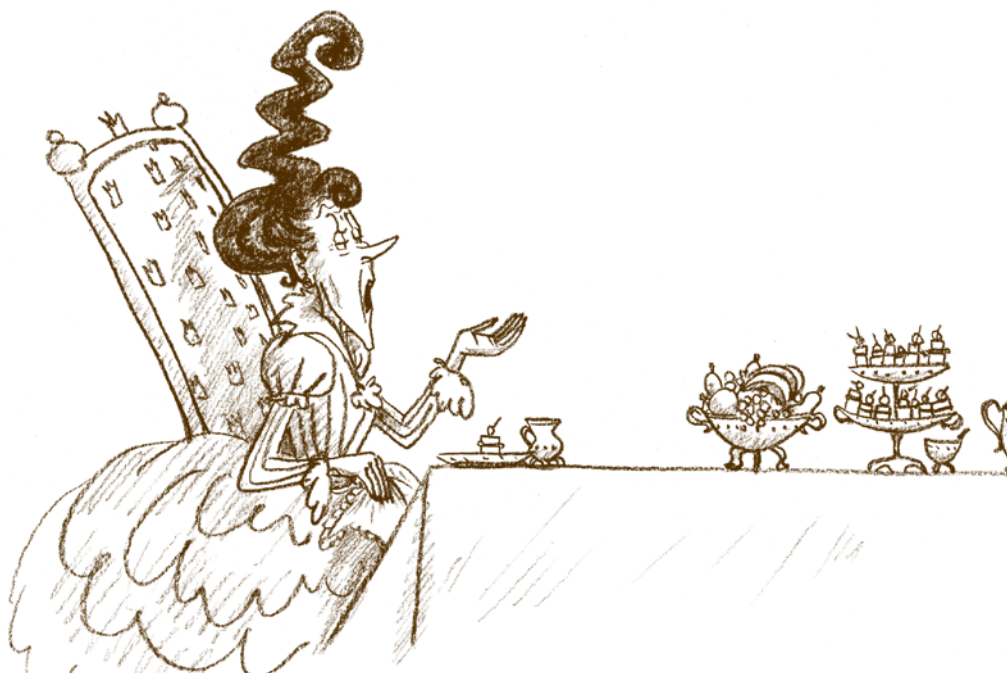
– Žinoma, džiaugiuosi, mielas vaikeli, – griežtai atsakė princesė Gundula. – Jūs netinkamai supratote. – Ji vėl kreipėsi į brolių: – Tik norėčiau atkreipti dėmesį,

kad Jūsų Didenybė pagalvotų, jog reikėtų leisti finansų ministrui pakelti mokesčius, kitaip nebus kuo mokėti už *puikiuosius batus*.

– Tuo galite pasirūpinti jūs, mano mieloji, – atsakė karalius Gustavas, dabar pjaustydamas duonos riekelę mažais kvadrateliais ir dėdamas ant jų agurkėlio griežinėlius.

– Aš?! – sušuko princesė Gundula ir apsimestinai pasipiktinusi iškėlė rankas. – O, ne! Tai išties ne mano darbas.

– Na, taip, – tarė karalius Gustavas, pirma įsidėjęs į burną kvadratinį duonos gabalėlį su agurku, kurį pasigardžiuodamas sukramtė ir nurijo. – Šiuo klausimu jūs

visiškai teisi. – Jis pažvelgė į seserį nuoširdžiai kaip tak-
sas, maldaujantis kepeninės dešros. – Bet galbūt galite
šiandien – ir ne tik šiandien – padaryti nedidelę išimtį?

O dangau, ir vėl! Gvendolina pakėlė akis į dangų.
Koks meilikaujantis kvailys kartais būna jos tėtis! Negi
jis nemato, kad teta Gundula yra gobši iki pat pirštų
galiukų ir klastinga kaip gyvatė?

Tiek to. Jai tai neturėtų rūpėti. Juo dažniau tėtis ma-
tuosis batus ir juo išsamiau teta su finansų ministru ap-
tartinės naują mokesčių sistemą, juo daugiau bus laisvės
uždraustiems dalykams, kurie bent šiek tiek prablaško
nuobodžią princesės dalią.

